

Sygn. akt VIII U 1636/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Gliwicach

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 sierpnia 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. G. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2016 r.

(-) SSR del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1636/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09 sierpnia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., odmówił ubezpieczonemu T. G. prawa do emerytury. W uzasadnieniu podał, że ubezpieczony nie wykazał na dzień 31.12.1998 roku 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do emerytury. Ubezpieczony podniósł, że do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku ślusarz- spawacz. Wskazał, iż w tym okresie wykonywał prace remontowe oraz spawalnicze na wszystkich wydziałach koksowni na terenie (...).

W odpowiedzi na odwołanie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc że za udowodnione uznał 5 lat, 7 miesięcy i 15 dni zatrudnienia w warunkach szczególnych. Organ rentowy uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) od dnia 16.07.1990 r do dnia 14.09.1990 r i (...) SA K. od dnia 28.06.1993 r do dnia 31.12.1998 r. Organ rentowy nie zaliczył okresu zatrudnienia ubezpieczonego

w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku ślusarz spawacz, albowiem okresu wykonywania prac w szczególnych warunkach nie potwierdził zakład pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. urodził się (...), nie przystąpił do OFE, do 31 grudnia 1998 roku udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Ubezpieczony w okresie od dnia 19 lipca 1972 r do dnia 07 maja 1989 r zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w K..

W świadectwie pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony ostatnio zajmował stanowisko ślusarza- spawacza.

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się remontem urządzeń koksowniczych. Podzielone było na kierownictwa grupy robót. W skład jednego (...)u wchodziło kilka koksowni. Ubezpieczony kierowany był do pracy w różnych koksowniach zlokalizowanych na terenie (...), w Hucie (...), (...), (...), (...), (...), (...).

Ubezpieczony wykonywał wszelkie prace remontowe urządzeń funkcjonujących w koksowni, walcowni. Remontował baterie koksownicze, młyny węglowe, sortowni, sytniki, chłodniki olejowe, chłodniki gazu, kolumny ratyfikacyjne, taśmociągi, zsypy, sita służące do przesiewania koksu, wymieniał zużyte rury na chłodnikach gazu, wymieniał ramy do pieców. W skład prac remontowych wchodziły prace spawalnicze, prace ślusarskie, ubezpieczony demontował stare urządzenia, montował nowe urządzenia koksownicze: przewody, zawory wentylacyjne gazu, wykonywał remonty wozów gaśniczych, przelotowych, remonty maszyn wsadowych.

W koksowniach w których ubezpieczony wykonywał prace zatrudnieni byli pracownicy na stanowiskach piecowych, operatorzy maszyn wsadowych, pracownicy zajmujący się obsługą urządzeń koksowni.

Warunki pracy panujące w miejscach w których ubezpieczony wykonywał prace były bardzo trudne. Panowała bardzo wysoka temperatura, często przekraczająca 50 ° C. ubezpieczony musiał używać specjalnych ochronnych butów drewnianych. W młynach węglowych panowało bardzo duże zapylenie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta rentowe, akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., zeznania świadków S. K. (k 25), M. P. (k 26), zeznania ubezpieczonego . Zeznania świadków były logiczne i korespondowały z zeznaniami ubezpieczonego. Świadkowie spójnie opisali prace wykonywane przez ubezpieczonego w spornym okresie. Wprawdzie pomiędzy zeznaniami świadków zachodziły pewne rozbieżności dotyczące tego, jakiego rodzaju prace przeważały w pracach wykonywanych przez ubezpieczonego, świadek M. P. zeznał, że ubezpieczony w zasadzie wyłącznie spawał, niemniej jednak z zeznań świadków wynika w sposób jednoznaczny, że do obowiązków ubezpieczonego należało wykonywanie prac remontowych urządzeń koksowniczych zlokalizowanych w różnych koksowniach, a prace spawalnicze były elementem prac remontowych.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

Stosownie do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009 r, nr 153, poz.1227) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U nr 8,poz 43 ze zm), ubezpieczony urodzony po dniu 31.12.1948 r, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeśli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, udokumentował na dzień 31.12.1998 r okres zatrudnienia wynoszący łącznie z okresami składkowymi i nieskładkowymi 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A- stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W myśl ustępu 2 emerytura o której mowa w ust 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochodu budżetu państwa.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
-
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie o sygn. akt I UK 20/09, wyraził pogląd, iż praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki, co wynika wprost z treści art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ww. ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Powyższy pogląd Sąd Najwyższy wyraził ponownie w wyroku z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt III UK 3/11.

Kwestia posiadania przez ubezpieczonego ponad 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego na dzień 31.12.1998 roku nie była sporna.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu 5 lat 7 miesięcy i 15 dni pracy w warunkach szczególnych.

Zasadniczy spór w rozpoznawanej sprawie dotyczył okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w K.. Ubezpieczony zajmował formalnie stanowisko ślusarza- spawacza.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony na dzień 31.12.1998 roku posiada wymagany 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych należy zaliczyć okres od dnia 19 lipca 1972 r do dnia 07 maja 1989r., tj okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., kiedy to ubezpieczony wykonywał faktycznie prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano- montażowe i budowlano- remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. tj prace wymienione w wykazie A, dział XIV, poz. 25 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W wyroku z dnia 24 marca 2009 r.(I PK 194/08), Sąd Najwyższy przyjął, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy (rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych).

Zgodnie natomiast z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, sygn. akt III UZP 48/84, w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r, zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron (także wyrok SN z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239).

Przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili, że ubezpieczony od momentu zatrudnienia wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace polegające na remoncie wszystkich urządzeń koksowniczych. Remontował baterie koksownicze, młyny węglowe, sortowni, sytniki, chłodniki olejowe, chłodniki gazu, kolumny ratyfikacyjne, taśmociągi, zsypy, sita służące do przesiewania koksu, wymieniał zużyte rury na chłodnikach gazu, wymieniał ramy do pieców. W skład prac remontowych wchodziły prace spawalnicze, prace ślusarskie, ubezpieczony demontował stare urządzenia, montował nowe urządzenia koksownicze: przewody, zawory wentylacyjne gazu, wykonywał remonty wozów gaśniczych, przelotowych, remonty maszyn wsadowych. Ubezpieczony wykonywał zatem wszelkie prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe urządzeń koksowniczych.

Ubezpieczony w tym okresie tak jak i palacze kotłów parowych lub wodnych, oczyszczacze przemysłowych kotłów parowych lub wodnych, narażony był na szkodliwe warunki pracy. Prace wykonywał w koksowniach, w których panowały bardzo trudne warunki. Było duże zapylenie, hałas i było bardzo gorąco. Ubezpieczony narażony był na czynniki toksyczne wydzielające się przy spalaniu. Wymienione prace Ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Bez wątpienia prace wykonywane przez ubezpieczonego wchodziły w zakres prac wymienionych w wykazie A, dział XIV poz 25, albowiem prace te wykonywane były na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Jako podstawowe w koksowniach wykonywane były prace palaczy kotłów przemysłowych (dział XIV poz 1), oczyszczaczy kotłów (dział XIV poz 2), spawaczy (dział XIV poz 12), elektryków i operatorów utrzymujący sprawność urządzeń kotłowni (dział XIV poz 25).

W konsekwencji sporny okres pracy od dnia 19 lipca 1972 r do dnia 07 maja 1989r (tj łącznie **16 lat 9 miesięcy i 18 dni**) y powinien być zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący uzyskał zatem wymagany 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki prawa do emerytury nie były kwestionowane i zostały przez odwołującego spełnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję.

(-) SSR del Magdalena Kimel